

vatel nároku na výslužné, vypočítává odlišně od ustanovení § 22 zák. čl. LI/1875.

Nař. rozhodnutí druhé bylo vydáno dne 15. března 1924, tedy za platnosti zákona č. 76/1922, jenž vystěhování z čsl. státu nezná jako důvod pro pozbytí nároku na vojenské výslužné. Bylo-li však st-lův nárok resp. předpoklady jeho pozbytí posuzovati podle ustanovení § 30 tohoto zákona a nikoli podle ustanovení § 22 zák. čl. LI : 1875 a ne- učinil-li tak, jest nař. rozhodnutí i v této své druhé části nezákonným.

č. 5205.

Mimořádná opatření: * Konsumní družstva, která podle svých stanov omezují svoji činnost pouze na své členy, jsou podle odst. 3. § 12 vl. nař. z 3. září 1920 č. 516 Sb. povinna vyznačovati ceny na předmětech potřeby vyložených ve výkladech výdejny zboží.

(Nález ze dne 14. prosince 1925 č. 8640/24.)

V ě c: Rudolf H. v R. proti zemské správě politické v Praze o trestní nález pro nevyznačování cen potravin.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Trestním nálezem osp-é v S. z 29. srpna 1923 byl st-l jako obchodvedoucí Dělnického konsumu »Včela« v R. uznán vinným přestupkem § 12 vl. nař. ze 3. září 1920 č. 516 Sb. spáchaným tím, že dne 4. dubna 1923 opomenul označiti cenou předměty potřeby vyložené ve výkladě prodejní místnosti zmíněného hospodářského družstva, a odsouzen dle ustanovení odst. 6 téhož paragrafu k pokutě 50 Kč, po případě na 3 dny vězení. Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková povaha uvedeného přestupku jest zjištěna úředním šetřením a nutno považovati předpisy cit. nařízení za závazné i pro prodejny konsumních družstev.

St-l namítal již ve svém odvolání z trestního nálezu prvě stolice a namítá také ve stížnosti, že místnost, o kterou jde, jest prodejnou ústředního dělnického spolku konsumního »Včela« v Praze, z. s. s. r. o., který dle stanov omezuje svoji činnost na členy a není tedy osobou, která po živnostensku nebo na trhu nabízí nebo prodává potraviny; přes to však byly ve zmíněné výdejně zboží, ačkoliv není podrobena ustanovením cit. § 12, vždy a také v den kontroly předměty potřeby označeny tím způsobem, že v krámkě na místě zřetelně viditelném jest vyvěšen ceník předmětů denní potřeby. Že by na předmětech potřeby, vyložených ve výkladě výdejny zboží, byly v den revise bývaly vyznačeny ceny, stížnost vůbec netvrdí.

Na sporu jest tedy jedině otázka, zdali konsumní družstva, která dle svých stanov omezují svoji činnost pouze na své členy, jsou dle 3. odst. § 12 cit. vlád. nař. povinna vyznačovati ceny na předmětech potřeby vyložených ve výkladech výdejny zboží. V tomto odstavci není udáno, kdo jest povinen na předmětech potřeby vyložených ve výkladě ceny vyznačovati. Okruh těchto osob lze zjistiti z obsahu ustanovení 1. odst. tohoto paragrafu, kdež se nařizuje, že ten, kdo po živnostensku nebo na trhu nabízí nebo prodává potraviny, jest povinen ve své obchodní

místnosti zákazníkům přístupné, na svém prodejním stánku nebo tržišti označiti na místě zřetelně viditelném a písmem dobře čitelným cenu jednotlivých potravin, hledíc k jejich jakosti i množství.

Ustanovení toto sleduje patrně účel, aby obecenstvo bylo již dříve než koupí upozorněno na ceny, a úřad zároveň v tom směru orientován. Týž účel sleduje také předpis obsažený v odst. 3. téhož paragrafu. Z ustanovení 1. odst. § 12 dlužno usuzovati, že každý, kdo po živnostensku předměty potřeby prodává, jest dle 3. odst. povinen ve výkladech na těchto předmětech ceny vyznačovati. Žal. úřad stojí na stanovisku, že povinnost tato stihá i konsumní spolek, který prodává předměty potřeby pouze svým členům. Vychází tedy úřad z právního názoru, že takovýto spolek prodává předměty potřeby ve smyslu tohoto zákonitého ustanovení po živnostensku. Názor ten dlužno uznati správným.

Účelem předpisů obsažených v 1. a 3. odst. § 12 nařízení 516/1920 byla ochrana veškerých konsumentů před vykořisťováním. Vzhledem k tomuto účelu dlužno usuzovati, že povinnosti vyznačovati ceny předmětů potřeby ve výkladech měly býti podrobeny veškeré podniky, které prodávají tyto předměty trvale a pravidelně bez rozdílu, zdali jde o podniky podrobené živn. řádu čili nikoli. I konsumenti, kteří a pokud kupují předměty potřeby v konsumních spolcích, měli býti dle intence cit. vlád. nařízení této ochrany účastni.

Když tedy žal. úřad uznal st-le vinným přestupkem § 12 odst. 3. proto, že jako obchodvedoucí konsumního spolku opomenul vyznačiti ceny na předmětech potřeby vyložených ve výkladě, nemohl v tom nss shledati nezákonnost. — — —

č. 5206.

Státní zaměstnanci (Slovensko): I. O vzájemném poměru jednotlivých usnesení min. rady o úpravě osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov. — II. O nárocích kancelářských úředníků na Slov. vyšlých z řad pomocných sil kancelářských, na diety.

(Nález ze dne 14. prosince 1925 č. 12.041/24.)

V ě c: Vojtěch H. v B. proti ministerstvu veřejných prací o diety.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítlo min. veř. prací žádost st-lovu o přiznání diet 40 K denně na místě dosud vyplácených 20 K. Výrok svůj odůvodnilo tím, že na st-le vztahuje se předpis obsažený v 2. odst. čl. XII. »Zásad pro úpravu osobních poměrů na Slov.«, schválených min. radou dne 27. července 1920, dle něhož kancelářským pomocným silám, které byly jmenovány úředníky před 1. srpnem 1920, přísluší i po jejich jmenování úředníky diety dle čl. II. E, t. j. denně 20 K, pokud nespádají pod příznivější ustanovení čl. V; o takový případ však tu nejde, poněvadž st-l byl na Slovensko trvale ustanoven a přísluší mu tedy dle ustanovení čl. II E diety 20 K denně až do 31. července 1920, po případě až do přestěhování.

O stížnosti uvážil nss toto: